

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Paragraphvs II. De alteratione, & suppressione beneficiourm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

catuſ Rector conſentire noluerit, poſſit Episcopuſ eo etiam invito, ubi adeſt juſta cauſa, procedere ad diuiſionem. De Parochianorum conſenſu non requirendo facilitis admittitur, quod tradit *ibid.* Caſtrop. Hoc bene ſubjungit Caſtrop. n. 6. ex *Barboſ. ad cit. loc. Trid. nu. 4.* poſſe tamen Rectorem, uti & Parochianos à decreto diuiſionis, & erectionis novæ factæ per Episcopum, etiam tanquam Sedis Apoſtolicæ delegatum, appellare, ita ut hæc appellatio neceſſariò interponenda ſit apud Sedem Apoſtolicam, ubi Episcopuſ diuiſionem fecit tanquam Sedis Apoſtolicæ delegatus. Si verò aut Ordinarius proceſſit, appellatio interponi poſſit coram Metropolitanis; habituram autem appellationem effectum non ſuſpenſivum, ſed devolutivum, ait *ibid.* Caſtrop. Argumento *c. ad audiendum. de Eccl. adif.*

Quæſtio 960. An, & qualiter Episcopuſ ſacer poſſit diuiſionem?

R Eſpondeo primò: Utrique præcedente conditione ſervatâ, accedente etiam juſta cauſa, Eccleſiarum ſibi ſubjectarum diuiſionem facere poſſet Episcopuſ, ut colligitur ſatis ex *Trid. ſeſſ. 21. c. 4.* Caſtrop. *loc. cit. n. 3.*
 2. Reſpondeo ſecundò: In Eccleſia tamen Collegiata numerata, hoc eſt habente certum numerum & determinatum præbendarum ſectionem Canoniarum ad effectum augendi numerum Præbendarum ſeu Canonicorum facere non poſſet Episcopuſ, dum numerus ille certus ſemel ſtatutus eſſet auctoritate ſummi Pontificis; quia talis numerus ſine auctoritate Papæ alterari, adeoque nec augeri dividendo, nec minui ſupprimendo præbendas poſſet. *Lott. cit. q. 28. n. 55. & 56. citatus Jo. And. in c. cum acceſſiſſent. nu. 19. de Conſtit.* Quod tamen intelligendum ſubjungit *Lott. n. 57.* niſi ex poſt fructus excreverint, vel decreverint, ut *Abb. in cit. c. cum acceſſiſſent. nu. 4. & Felin. nu. 17.* Illud etiam notandum, quod ait *Lott. loc. cit. n. 60.* nempe quòd, dum requiritur, ut concurrat conſenſus Capituli pro tali alteratione ſtatûs Eccleſiæ, quæ contingit per talem diuiſionem aut ſuppreſſionem, illud referendum ſit ad Prælatum Superiorem illius Capituli; eò quòd Capitulum nunquam ex ſe id poſſit, ſed omnino requiratur auctoritas Episcopii. Si tamen Episcopuſ non ſit de Capitulo, vel habeat bona communia cum ipſo Capitulo, tunc enim exigatur auctoritas Metropolitanæ, vel Papæ, ut *Jo. And. loc. cit.*

Quæſtio 961. Qua de cauſa, & qualiter diuiſio Diœceſis cum erectione novæ Cathedralis fieri, & permitti poſſit?

R Eſpondeo: Dum ex diœceſis amplitudine, & itineris aſperitate difficile, nimumque incommodum redditur paſtori, oves ſtatutis temporibus viſitare, recognoscere; ipſiſque ovibus paſtorem adire, juſtam cenſeri cauſam faciendi diuiſionem diœceſium, ait *Card. de Luc. in Miſcellan. d. 1. n. 117.* At tamen certa & determinata Regula cuiuscuſque caſui applicabilis deſuper ſtatui non poſſet; plura ſiquidem, quam dicta cauſa requiſita ad id deſiderantur ea præſertim, ut antiquæ Eccleſiæ dignitas non vileſcat, ac etiam nova convenientem quoque dignitatem ſortiri & conſervare valeat. Quod ipſum pro regionum moribus Regulam recipit; cum in una regione non dedecet, Eccleſias Cathedralis habere ſines breviffimos, in alia regione praxis ſit diverſa, & contra,

P. Leuren. Fori. Benef. Tom. III.

Card. de Luc. loc. cit. quæ eadem ſerè repetit ad *Trid. d. 16. n. 6.* de hac autem diœceſium diuiſione agere, & hæc examinare ſpectare ad Congregationem Conſiſtorialem, ait *cit. d. 1. in Miſcellan.* & ea frequèter in forma potiùs extrajudiciali & conſultativa diſputari, & examinari ſolere in dicta Congregatione, ait ad *Trid. l. c.* vide eundem *deprement. d. 6.*

Quæſtio 962. Qua de cauſa, & qualiter procedi poſſit ad diuiſionem Provinciae Ordinis alicujus Religioſi?

R Eſpondeo *Card. de Luc. de Regular. d. 27. nu. 3. & 4.* eodem ſerè terminos adhibendos in diſmembratione, & diuiſione hujusmodi Provincia- rum, qui adhibentur in materia diuiſionis Eccleſiarum Parochialium; cum & hæc diuiſio ſit alienatio prohibita cadens ſub terminis *Extrav. ambitioſas* exigere non ſolum ſolemnitates conſiſtentes in beneplacito Apoſtolicò, & in conſenſu intereſtatorum, ſed etiam juſtam cauſam neceſſitatis, cui aliàs opportunè provideri non poſſit; quòdque verificentur duo extrema: nempe primò, ut antiquæ Provinciae dignitas per hujusmodi diuiſionem non vileſcat, ſed in congruo ſuo ac decenti ſtatu remaneat. Secundò ut novum corpus illud, ſeu nova Provincia cum debita decentia conſtitui valeat, ne aliàs vilipendendi ratio eadè, quæ in Parochialium, vel etiam diœceſium diuiſione intrer. Porro de diuiſione unius Religionis ab alia vide eund. *Card. de Luca. de Regular. d. 5. per tot.*

PARAGRAPHVS II.

De Alteratione, & Suppreſſione Beneficiorum.

Quæſtio 963. Quid hic veniat nomine alterationis, ſeu mutationis beneficiorum?

R Eſpondeo: Variam ſpectari poſſe beneficiorum alterationem, quarum alia extrinſeca, alia magis intrinſeca videtur, ut dum beneficium de ſubjecto Jurispatronatûs tranſit in liberum, vel contra. Qui tranſitus qualiter contingat, ſatis conſtat ex dictis de *jurep.* Item dum annexa beneficium in ejus fundatione & erectione onera mutantur, demuntur, aggravantur; ſic enim quaſi extrinſecè dici poſſet mutari beneficium, de quo etiam dictum a *libi*, ubi de erectione beneficiorum. Alia magis intrinſeca mutatio eſt, dum ſimplex in curatum, aut dignitatem, regulare tranſit in ſeculare, vel contra; de quo poſtremo dictum ad initium *part. 1.* ubi de natura & diuiſione beneficii. Nominè verò alterationis Eccleſiarum magis ordinariè venire ſolet ea mutatio, quæ Eccleſia aliqua (intellige, in qua eſt Congregatio aliqua Clericorum) Regularis mutatur in ſecularem, vel contra, Eccleſia aliqua Collegiata purè in Cathedralis, Cathedralis in Metropolitanam, Parochialis in Collegiatam, ſimplex in Parochialem, Conventualis unius Ordinis in Conventualem diverſi inſtituti & profeſſionis. *Azor p. 2. l. 6. c. 30. q. 1.* Alterari quoque ſtatum Eccleſiarum, præcipuè curatarum, ſive ſint Collegiatæ, ſive ſimplices, tribus nempe ſectione ſeu diſmembratione, ſuppreſſione, & unione beneficiorum, ait *Lott. l. 1. q. 28. n. 1.*

Quæſtio 964. Penes quem ſit poteſtas alterandi Eccleſias modo dicto?

R Eſpondeo primò: Mutandi Eccleſiam Parochialem, vel etiam purè Collegiatam, aut

Qq 2

quam

quomocunque aliam in Cathedrali potestas est penes solum Papam. De essentia enim Cathedralis est Episcopatus, et ut in ea creetur Episcopus; creare autem Episcopatus, & Episcopos solius Papa est, Castrop. de benef. 17. 13. 1. 5. p. 2. §. 11. n. 2. Azor l. c. q. 2. Garc. p. 12. c. 5. nu. 1. citans Rebuff. in pr. tit. de Erect. Eccl. in Cathedrali. Idem est de mutatione Cathedralis in Metropolitanam. Garc. l. c. Sic e contra, solus Papa auctoritatem habet Cathedrali conveniendi in non Cathedrali; quia solus Papa est, Episcopus deicere, & Episcopatus supprimere seu extinguere. Azor cit. q. 2.

2. Secundò convertere Parochialem Ecclesiam, vel aliam simplicem in Collegiatam est quoque solius Papæ; quia Ecclesia Collegiata non erigitur, nisi Principalis in ea dignitas aliqua constituitur; cujus sit toti illi Ecclesie præcellere, cujusmodi dignitates non nisi à solo Papa creari possunt. Azor l. c. cui adhæret Castrop. l. c. & fuse Lott. l. 1. q. 14. n. 43. ubi: Audiendi non sunt, qui existimant, Episcopum posse erigere Parochialem Ecclesiam in Collegiatam per text. c. quoniam. de vita & honest. Clericor. hic enim textus, ut probat nu. 44. loquitur de Ecclesia Regulari. Et n. 40. ubi: à Regulis juris nimium recederet, si admitteremus, Episcopum posse erigere Collegiatam, cui est interdita vel unius solius ac simplicis dignitatis honoræ (juxta ea, quæ fuse dixerat l. c. n. 14.) et si contrarium dicat quòd ad hoc Azor. cit. c. 29. q. 25. ubi, quòd novas dignitates erigere possit Legatus, quia id potest Episcopus) neque verò dubitandum, Collegiatam Ecclesiam propriè ac verè esse dignitatem; quapropter textus c. quoniam. de vita & honest. Clericor. sic est interpretandus, ut restringatur ad limites juris communis. Et n. 48. & 49. ubi: Recedendum non est ab illa sententia, ut Episcopus, vel alius quivis inferior à Papa nequeat erigere Collegiatam; nam præsumendo ab auctoritate delegata ipsius Sedis, impossibile est, ut Episcopus sua ordinaria auctoritate talem erectionem facere possit, ut censuit S. Congregatio Concilii in Conversana 27. Jun. 1626. contra Rebuff. l. c. qui tamen dicit, solere id fieri per Papam, item contra Garciam l. c. n. 4. qui tamen dicit, sententiam Azorii esse tutiorem. Sic neque Legatus erigere potest Ecclesiam Cathedrali. Azor p. 2. l. 5. n. 29. q. 5.

3. Tertio: Pari modo Regularem Ecclesiam convertere in seculari, & contra, non est Episcopi, sed solius Papæ; quia Regulares Ecclesie modò sunt exemptæ. Azor. Castrop. l. c. Poterit tamen id Legatus; quia Legatus est exemptorum Ordinarius. Azor. cit. c. 29. q. 25. ubi etiam; quòd Legatus in Provincia sibi demandata possit Ecclesiam unam erigere in Conventualem, etsi alteri monasterio posito extra suam Provinciam subiecta sit.

4. Quarto: Sic quoque solius Papæ est, Ecclesiam Regularem unius ordinis mutare in alteram diversæ Religionis. Azor cit. c. 30. q. 2. Etsi enim olim Episcopi auctoritate erigebantur Ecclesie Regulares, modò tamen, quia sunt ab Episcopis exemptæ privilegis Pontificum impetratis, Superiorum Regularium auctoritate eriguntur. Azor. cit. c. 30. q. 4.

5. Quintò: Potest tamen Episcopus potestate sua ordinaria mutare Ecclesiam simplicem in curatam, & Parochialem. Azor l. c. Castrop. cit. nu. 2. Garc. l. c. citans Rebuff. in pr. tit. de erect. in Parochial. & licet S. Congregatio censuerit, id Episcopum seu Ordinarium non posse, intelligendum tamen id est, sine causa & necessitate. Garc. Castrop. l. c.

6. Sextò: E converso tamen Episcopus nequit

Parochialem Ecclesiam convertere in simplicem potestate ordinaria; quia id ei prohibetur à Trident. sess. 25. c. 16. Castrop. cit. n. 2. in fine citans Barbo. alleg. 88. n. 9. Unde mirum est, quòd Azor cit. q. 2. dicat, posse Episcopum mutare Ecclesiam simplicem in Parochialem; & contra, juxta c. ad audientiam. de Eccl. adif. cum dictum cap. tantum loquatur de constituendo præter Parochialem antiquam Ecclesiam aliam cum presbytero, qui Sacramentum administret, ubi partis remotioris Parochianorum necessitas ita exegerit, nisi forte intelligat Azor, uti se explicare videtur q. 3. seq. in casu, quo Parochus Ecclesiam deseruerit ob solam sterilitatem, vel eos interperiem, in quo tamen casu etiam subintelligendum videtur, si & Parochiani simul Ecclesiam deseruerint sine spe redeundi; sic enim videtur posse converti in simplex, de quo vide dicta alia, ubi de Parochiis erigendis.

Quæstio 965. An, & que causa, & solemnitas requiratur ad talem mutationem Beneficiorum faciendam?

1. Respondeo primò: Vel evidentem necessitatem, vel magnam Ecclesiarum utilitatem esse causam legitimam. Azor cit. c. 30. q. 3. ubi etiam addit, ex iisdem causis, ex quibus facta illa Ecclesiarum mutatio, posse eandem de novo rescindi, & fieri regressum ad pristinum statum.

2. Respondeo secundò: Ad erectionem simplicis in Collegiatam requiritur consensus patronorum. Lott. l. 1. q. 14. n. 53. & ex eo Corrad. pr. benef. l. 2. c. 9. n. 8. dicentes: quavis Ecclesia simplex, si causa urgeat, potest in Collegiatam erigi, dum tamen, si patronata est, patronorum consensus accedat, alias secus; nisi quòd Corrad. expresse addat: Patronorum Laicorum. Et si de factò erigeretur, semper intelligitur sine præjudicio patronorum, item citantes Praposit. in c. si ex laicis. n. 7. 10. q. 1. unde etiam, si talis Ecclesia juris patronatus erigatur in Collegiatam, patronorum retentum jus præferendi ad præbendas illius; eò quòd priora jura hoc modo maneant intacta, & privilegium compatibile cum statu mutato per mutationem non extinguitur, tradit Corrad. l. c. n. 102. & 103.

Quæstio 966. Quid, & quorūplex sit suppressio beneficiorum?

1. Respondeo ad primum: Suppressio est extinctio tituli beneficiæ, per quam beneficium definit esse in rerum natura, ejusque fructus seu redditus, si qui sunt, applicantur aliis beneficiis aut locis piis. Colligitur ex Garc. p. 12. c. 1. n. 1. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 9. n. 1. Azor. p. 2. l. 6. c. 30. q. 12. Et hujus suppressionis frequentem usum esse in Curia Romana, ait Corrad. l. 2. c. 8. n. 1.

2. Respondeo ad secundum: Suppressio alia est temporalis, alia perpetua. Lott. l. 2. q. 8. nu. 84. juncto n. 85. & ex eo Corrad. l. 2. c. 8. n. 72. Temporalis illa est, dñi in Ecclesia aliqua ob decrecentiam reddituum supprimitur Canonicatus, postmodum tracta temporis supercrecentibus de novo creandus, seu ad pristinum statum reducendus, quæ est materia textus in c. cum accessissent. de constitut. Lott. n. 84. Corrad. l. c. Quod, qualescunque demum fuerit beneficium, facere potest Episcopus, auctoritate etiam sua ordinaria. Corrad. l. c. n. 73. Perpetua est, dum etiam manentibus redditibus alteri loco vel beneficio applicatis, alia ex causa beneficium supprimitur, non resurrecturum, seu creandum de novo. Suppressio perpetua subdistinguitur ab iisdem Lott. & Corrad. l. c. in extinctivam tituli,

tuli, & in non extintivam tituli. Extintiva tituli contingit, dum v. g. extinguitur Parochialis ad effectum erigendi eam in Collegiatam; tollitur enim tunc de rerum natura titulus ipse collativus, denominatio, essentia, & natura Ecclesie Parochialis collativa. Non extintiva tituli contingit, dum beneficium ita unitur alteri, ut soluta iterum ea unione intelligatur solummodo remotum impedimentum prius injectum (intellige ab ista unione, quod minus de per se confertur, aut ad illud presentari quis possit) non verò beneficium deduci de non esse ad esse, seu de novo creari; quia tunc in illo titulo conservatur materia & forma ipsius essentiae beneficii, licet impediatur collatio. Lott. l. c. n. 85. & 86. & ex eo Corrad. l. c. n. 74. secus ac contingit in dissolutione unionis accessoriae subjectivae. Verum, ut patet ex descriptione suppressionis à nobis data, hac non extintiva tituli suppressio minus proprie dici potest.

Quaestio 967. Ex qua causa fieri posse suppressio beneficiorum?

Respondeo primo in genere: Cum suppressio evidenter tendat in diminutionem divini cultus, atque adeo difficilius permittatur juxta c. cum accessissent. de Constitut. requirit causam praesens necessitatem. Lott. l. c. n. 28. n. 79. Inter venire debere aut necessitatem, aut evidentem Ecclesiae utilitatem; & horum unum sufficere, ut dum Parochialis supprimitur, ut erigatur in Collegiatam ob augmentum cultus divini, ait Corrad. l. 2. c. 15. n. 13. & 14. Unde etiam patet, diminutionem reddituum non esse unicam & solam causam, ut ait Castrop. loc. cit. suppressiois; eum etiam remanentibus fructibus imminutis dentur & alia suppressiois, etiam ab Episcopo faciendae, causae vergentes in augmentum magnum cultus divini, & Ecclesiarum utilitatem, ut patebit ex mox dicendis. Corrad. loc. cit. n. 11. & 12.

2. Respondeo secundo in specie: Praecipua causa supprimenti beneficia est reddituum diminutio. Corrad. loc. cit. n. 34. Lott. cit. q. 28. n. 80. Ceter. p. 12. c. 1. n. 2. cum communi juxta textum c. ut. de verbor. signif. & Gl & DD. ibidem. Hac autem diminutio, prout ipsum nomen sonat, accipienda non est simpliciter pro tenuitate reddituum, sed habito respectu quantitatis assignatae ab initio fundationis; si enim beneficiati praedecessores durante tempore contenti fuerint ea portione & quantitate, non est faciendae suppressio, seu minuendum numerus beneficiorum ex hoc preteritu insufficientiae reddituum. Lott. cit. q. 28. n. 85. sic respondit dicens à Rota apud Seraph. decis. 1385. n. 3. ac proinde, dum pro causa suppressionis assignatur tenuitas praebendarum à Ventrigl. To. 2. annot. 8. §. 1. n. 18. & aliis passim, ea accipienda erit, quae ex post, numerum diminutis post primam fundatione redditibus, vel etiam quae mutatis temporum circumstantiis contingit, dum v. g. quae olim tempore fundationis longe leviore pretio comparabantur vitae congrue sustentandae subsidia, modo vix duplicato pretio acquiritantur, & sic redditus, qui olim sufficiebant, modo omnino sint insufficientes pro congrua beneficiati sustentatione. Sed neque simplex attendenda reddituum diminutio, sed talis, ut persona idonea non possit ex fructibus illis vivere, & onera beneficii ferre. Lott. loc. cit. n. 83. citans Felin. in c. cum accessissent. n. 29. in fine, uti nec Praebendarum quaecunque tenuitas sufficit, nisi ex una cum distributionibus adeo sint tenues, ut Canonici

inspecti loci ac personarum qualitate, inde decenter juxta gradum suum vivere nequeant. Ventrigl. loc. cit. Neque sufficere ista diminutio aut tenuitas pro causa, ubi ea forte fuerit temporaria, propter sterilitatem aliquam extraordinariam, aliòve casus fortuitos. Lott. l. c. n. 81. Porro tenuitatem hanc Canoniarum tunc esse sufficientem causam eisdem supprimenti, quando eidem non potest provideri per unionem beneficiorum aliorum simplicium, ait Ventrigl. l. c. n. 20. ubi, quod non nisi in subsidium, & in casum, quo simplicia beneficia alia Praebendis uniri non possunt, concedatur hac facultas supprimenti Canoniarum Episcopo. Idem tradit Castrop. cit. §. 9. n. 2. juxta dispositionem Trid. sess. 14. c. 15.

3. Secunda causa suppressionis, seu diminuendi numerum beneficiorum in aliqua Ecclesia est, dum in eo numero excellit contra fundatorum determinationem. Lott. l. c. n. 93. dicens, hanc causam videri agnovisse Justinian. in Authentica, ut determinatus sit numerus Clericorum, Huc spectat (quam pro tertia causa assignat Lott. n. 94.) dum numerus in nimiam esset effectus multitudinem.

4. Tertiam causam assignat Corrad. cit. c. 8. n. 15. ex Gratian. discip. for. c. 817. n. 7. nimirum decorem & honorem Ecclesiae Cathedralis; dum validam fuisse habitam, ait suppressionem duorum Canoniarum ad istum finem, ut in Ecclesia Cathedrali, ubi pauci erant Canonici, & ideo necesse erat non sine dedecore adimplere omnia minima spectantia ad Clericos, & alios in minoribus constitutos, praeter dictos Canonicos constituerentur aliqui Clerici Divinis ibi inservientes.

5. Quartam quoque causam adjicit Corrad. ex eodem Gratian. l. c. n. 10. sustentationem fabricae; quod idem tradit Azor p. 2. l. 6. c. 30. q. 15. in fine his verbis: Potest etiam ita supprimitur Episcopus, ut ejus redditus perpetuo impendantur in usum fabricae Ecclesiae ipsius, Quin & pro causa assignat ex eodem Gratian. & aliam Ecclesiae utilitatem, vel etiam alium pium usum. Quod tamen postremum non videtur tam facile admitrendum, nisi utilitas illa Ecclesiae, piusque alius usus necessitatem simul quandam importaret, sicut supra dictum de causa unionis.

6. Denique causa sufficiens supprimenti beneficium est unio, seu ut illud uniatu alius beneficii, piusve locis, adeoque causa quae sufficit ad faciendam unionem, sufficit etiam ad faciendam suppressionem; unio enim, ut ait Lott. l. c. n. 95. est filia suppressionis, quae fit pro minuendo numero, sicut divisionis, quae fit pro augendo numero, filia est erectio novi cujusdam tituli.

Quaestio 968. An, & qualiter causa suppressionis probanda?

Respondeo primo in genere: Debet causa facta suppressionis legitime & plene probari. Corrad. cit. c. 8. n. 33. & 54. ubi: pro sustentanda suppressione requiritur causa formiter probanda, neque creditur Episcopo illam asserenti juxta vigentem regulam ex doctrina Bartol. in l. si sorie. ff. de Castrens. pecul. & Decian. in c. quae in Ecclesiam, de Constitut. n. 130. quod in iis, quae sine causa fieri nequeunt, non creditur gerenti actum circa interventum causa. Corrad. cit. c. 8. n. 22. 23. & 24. & n. 54. ubi id ipsum limitans ait: non creditur Ordinario, nisi quando agitur de suppressione antea facta, & in visitatione enuntiata, ut Calderin. decis. 439. a n. 4. vel quando est enunciata causa in specie, & non in genere. V. de hoc dicta supra de justificanda causa unionis, quae eadem hic locum habent. Illud

tamen circa hanc causa probationem notandum cum Corrad. l. c. n. 37. & seq. ex Gratian. l. c. quodd. quando hac causa notoria est, & per se patet, non eget aliâ probatione; cum habeatur pro probata, sufficitque, quod fuerit in suppressione talis causa allegata & expressa, quamvis alias dicta expressio requireretur; cum notorium habeat vim expressionis, & idem operetur, quod ipsa expressio, ut *Surdus conf. 324. n. 6. l. 3.*

2. Respondeo secundò in specie: Ad justificationem causam ex tenuitate reddituum, ea probanda est, cum beneficia de sui natura præsumantur congrua, hoc est, habere redditus pro congrua sustentatione beneficiati sufficientes. Ventrigl. l. c. n. 19. citans Barbof. de por. Ep. p. 3. alleg. 67. n. 5. & seq. Idem est de diminutione reddituum. Castrop. cit. §. 9. n. 1. ubi: si probatum non fuerit, redditus ita diminutos esse, ut non sufficiant ad beneficiatos honeste alendos, cultumque divinum rite peragendum, nequaquam poterit alius à Papa numerum beneficiorum minuire. Reditus enim cujuscunque beneficii præsumuntur sufficientes, pro hoc hucusque fuerunt. Lott. cit. q. 28. n. 28. citans Gl. in c. fin. v. sufficiebant, de presump. imò præsumuntur potius aucti, quam diminuti. Lott. n. 89. citans Angel. conf. 274. n. 4. & Rot. in Callagur. benef. 13. Feb. 1606. Cumque imputandum sit ei, qui beneficium depauperatum accepit, in hoc casu requiritur justificatio depauperationis accidentis post ipsam acceptationem. Lott. l. c. n. 91. & 92. Non sufficit autem probatio generica per testes adponentes simpliciter, fructus esse diminutos, ut Lott. n. 81. dicens, sic Rotam se informante rejecisse talem probationem in Callagur. benef. 28. Nov. 1605. sed diminutio valoris specificè cum sua causa, etiamque perpetua, & non temporaria, est articulanda. Et hunc in finem, ubi causa illa diminutionis testibus cognita non est, valor per decem annos continuos retractos, computato fertili cum sterili, altimandus. Lott. cit. n. 81. & 82. Atque ista diminutio non probanda simpliciter, sed etiam habito respectu, ut dictum, ad quantitatem constitutam ab initio foundationis, & ad hoc, quod persona idonea non possit decenter vivere ex fructibus sic diminutis. Lott. n. 85. juncto n. 83. Corrad. cit. c. 8. n. 35. Illud etiam hic notandum ex eodem Lott. n. 86. & 87. quod si hinc inde facta sint probationes super sufficientia & insufficientia, seu super non diminutione & diminutione, prævaleat probatio pro sufficientia, & non diminutione, non solum favore cultus divini (cum ad eum pertineat, in qualibet Ecclesia haberi quamplures beneficiatos, & tot quot possunt ex redditibus sustentari, ut Abb. & alii in c. 1. de institut.) sed etiam ratione verisimilitudinis & præsumptionis; cum, ut dictum, redditus cujuscunque beneficii præsumantur sufficientes, & non diminuti.

Quæstio 969. An, & quas, præter legitimam causam, suppressio requirat solemnitates, dum fit potestate ordinariâ?

Respondeo primò: Ad validitatem suppressionis requiritur copulativè causa, & solemnitas. Corrad. cit. c. 8. n. 54.

2. Resp. secundò: Solemnitas hæc consistit primò in cognitione causæ sufficientis. Corrad. ibi n. 22. juxta ea, quæ dicta sunt supra in hoc puncto de unione.

3. Secundò in requisitione consensus Capituli Cathedralis; ita ut, si in suppressione Canoniciatum, alicujus etiam Ecclesiæ Collegiatae, ob tenuitatem reddituum præter illius Ecclesiæ Collegiatae

consensum non interveniat consensus Capituli Cathedralis, suppressio & unio reddituum illorum sit nulla ipso jure. Ventrigl. Tom. 2. annot. 8. §. 2. n. 45. Castrop. l. c. Corrad. l. c. n. 25. 26. juncto n. 30. ubi, quod in alienatione consensus Capituli non requiritur, uti persona habentis interesse; sed solum tanquam solemnitas, & n. 54. ubi, quod consensus ille Capituli Cathedralis omnino intervenire debet pro solemnitate, pro quo etiam ibi citat Monetam de communit. ult. vol. c. 12. q. 6. n. 115. & Cavaler. decis. 439. & propterea non sufficit consensus Ecclesiæ Collegiatae, cujus præbenda vel beneficia supprimuntur; dum verò supprimuntur Canoniciatus Cathedralis, dictus consensus Capituli Cathedralis requiritur inter, & tanquam solemnitas, & tanquam persona habentis interesse. Unde jam non subsistit illud, quod tradit Castrop. l. c. n. 2. ex Gratian. quem citat *desep. forens. c. 278. n. 30.* nempe quod possit post diminutionem (intellige numeri Canoniciatum) intervenire ille consensus; quia in ejus gratiam cavetur ex postulandum, si id intelligatur de consensu Capituli Cathedralis; secus, si de consensu Capituli illius Ecclesiæ, cujus præbenda vel beneficium supprimuntur, de quo posteriore consensu loqui videtur, & de eo loquitur Gallemart in *Remissionib. ad Trid. sess. 24. c. 15.* dum cum Gratiano dicunt, nullitatem unionis (idem est de suppressione) ob defectum consensus Capituli non posse opponi, nisi à Capitulo, cui soli hæc exceptio concedatur. Sed necesse est hunc consensum Capituli Cathedralis, quatenus est solemnitas, adeoque pro forma requiritur, intervenisse tempore suppressionis, & non esse satis, ut superveniat, secus ac accidit in consensu præciso requisito, ut personarum interessatarum, juxta dicta supra de unione; siquidem, ut ait Corrad. n. 28. materia suppressionis in requisitis necessariis, eo præcipue in necessitate causæ fraternitatis communione. Dixi: cum suppressio fit ab Ordinario; dum enim fit à Papa, dictus consensus minime est necessarius, Corrad. n. 29. qui etiâ solus potest supplere omnes defectus, qui in hujusmodi suppressione potuissent intervenire. Corrad. n. 55. citans Rot. in *reversib. benef. 4. Jul. 1610.* Tamen igitur dictus consensus Capituli, qui in hujusmodi suppressione pro illius validitate, etiâ ad præscriptum Trid. est omnino adhibendus copulativè cum legitima causa, dum suppressio fit auctoritate ordinariâ, & aliâ suppressio reddatur nulla. Corrad. n. 40. Veruntamen ubi tantum temporis effluxit, quod faciat præsumere solemnitates à jure requisitas, supponitur hunc consensum intervenisse. Corrad. n. 42. citans Menoch. *presump. 75. n. 24. l. 2.* Felin. in c. Albericus. de rescriptis. n. 4. Bursat. *conf. 424. l. 4.* quia licet non præsumatur, nisi probetur, ut Felin. in c. *factus. de rescriptis. 26.* Boerius *decis. 345. n. 5.* Corrad. cit. n. 42. tamen ex temporis diuturnitate præsumitur intervenisse etiâ non enunciatus in suppressione, quatenus lapsum fuerit tempus 30. annorum. Corrad. n. 43. Vide de hoc dicta supra de eodem consensu requisito ad unionem.

Quæstio 970. Quorum præterea tanquam personarum interessatarum, & ideo votandorum consensus requiratur?

Respondeo primò: Ecclesiæ illius, cujus beneficium supprimitur, ut constat ex jam dictis, uti & ex declaratione S. Congregationis, ad Trid. sess. 24. c. 15. apud Gallemart, declarante, per consensum Capituli, quem requirit ibi Tridentinum ad suppressionem, intelligi consensum Capituli illius Ecclesiæ, in qua fit reductio præbendarum.

2. Secundò Patronorum laicorum, dum beneficia supprimenda sunt juri patronatus laicalis. *Castrop. l. cit. n. 3.* Corrad. *l. cit. n. 81.* quin & Ecclesiasticorum, dum juspatronatus est Ecclesiasticum, ita ut suppressio aliàs sit nulla. *Corrad. n. 82.*

3. Tertiò Collatorum etiam inferiorum, qui sunt in possessione juris conferendi, maxime competente illis jure speciali. *Corrad. n. 82. & 83.*

4. Quartò etiam Electorum, dum beneficium est electivum. *Corrad. n. 82.* Et hæc omnia juxta dicta in hoc puncto de unione, dismembratione, divisione beneficiorum.

Quæstio 97. An, & qualiter præter causam solennitatem, & consensum interessatorum constare debeat de statu collativo beneficium, ut suppressio suscipiatur?

R. Respondeo: Præsupponit suppressio beneficium existens in statu collativo, seu legitime erectum. Et ante omnia de hoc statu debet constare, & dicti status collativi existentia probari. *Corrad. l. cit. n. 45. j. n. 47.* Probatum autem per hoc status collationis & ejus erectio, quod per vires aliquas fuerit collatum, et si non constet, à quo fuerit erectum; quia sufficit, quod sit in rerum natura, & in statu collativo per aliquas collationes effectum suum sortitas. Sed & quando Ordinarius esset in quasi possessione conferendi, vel ad alterius presentationem instituendi, ratione hujus quasi possessionis præsumitur beneficium Ecclesiasticum cum debita solennitate erectum. *Corrad. n. 49.* citans *Gonz. gl. 5. n. 11.* Ex collationibus enim, sive apostolicæ sive ordinariæ auctoritate factis, factis probatum dicitur, quod beneficium erectum fuerit à principio, & esset perpetuum, & in statu collativo. *Corrad. n. 50.* quinimo satis esset unica collatio, ut probetur ultimus status beneficium, modo non probetur status antecessens contrarius ultimo statui. Et sic, si probetur collatio talis beneficium facta ab Ordinario, præsumi debet in dubio etiam approbata illius fundatio tanquam necessariam antecessens. *Corrad. à n. 51.* sed de his alibi scribitur.

Quæstio 97. Quid possit Episcopus circa suppressiones beneficiorum?

R. Respondeo primò: Potesit Episcopus beneficia aliquot simplicia, vel etiam aliquot præbendas & Canonicatus suppressere, ut ea uniendo reliquis præbendis Cathedralibus, vel Collegiatis insignis subveniat eorum tenuitati, juxta modum & formam illi præscriptam à Tridentino. *sess. 24. c. 15.* ubi ea illi potestas conceditur hæc formalibus: in Ecclesiis Cathedralibus, & Collegiatis insignibus, ubi frequentes, adeoque tenues sunt præbenda simul cum distributionibus quotidianis, ut sustinendo decenti Canonicorum gradus pro loci, & personarum qualitate non sufficiant. liceat Episcopo cum consensu Capituli vel aliquot simplicia beneficia, non tamen Regularia, eis unire, vel si hæc ratione providere non possit, aliquibus ex his suppressis cum patronorum consensu, si de jure patronatus laicorum sunt, quorum fructus reliquarum præbendarum distributionibus quotidianis applicentur, eos ad pauciores numerum reducere. Ita tamen, ut tot super sint, qui divino cultui celebrando ac dignitati Ecclesiæ commode valeant respondere. Non obstantibus quibuscunque Constitutionibus, Privilegiis, aut quacunque reservatione generali vel speciali, aut affectione. Neque prædicta

uniones, aut suppressiones tolli aut impediri possint ex quibuscunque provisionibus, etiam vigore reservationis, aut quibusvis aliis derogationibus vel suspensionibus, &c. Circa quæ observanda sunt sequentia.

2. Primò: Vi hujus decreti non nisi in Cathedralibus, & Collegiatis posse Episcopum facere hanc suppressionem. *Corrad. l. cit. c. 8. n. 56. & 76.* ubi, quod hæc facultas supprimendi concessa sit per Tridentin. in Cathedralibus Ecclesiis, aut Collegiatis insignibus; in aliis vero Ecclesiis nulla tributa facultas extinguendi præbendas, ut augeantur distributiones quotidianæ ad augmentum cultus divini. Pro quo citat *Monet. de distribut. q. 1. c. 5. n. 28.*

3. Secundò: Vi hujus decreti licere id Episcopis, non verò impositam illis necessitatem seu obligationem id faciendi. Unde etiam Metropolitanus non potest supplere, ubi Episcopus id non facit. Ita habet *Declaratio S. Congreg. ad hunc locum.* apud *Gallemarc.*

4. Tertiò: Non licere vi hujus decreti Episcopis suppressere, ut suppressa uniat Capellaniis, etiam Cathedralibus, hærentibus tenues redditus; cum hoc decretum loquatur de solis præbendis, & distributionibus juxta declarat. *S. Congreg. apud Gallem. loc. cit.*

5. Quartò, quod locum habeat hoc decretum, quando nullæ sunt distributiones, & præbendæ tenues; & è contraria etiam, ut ista suppressio, & unio fieri possit pro distributionibus quotidianis, ubi hæ nullæ erant, modò præbendæ sint tenues, sic censuit *S. Congreg. apud eundem Gallem. loc. cit.*

6. Quintò, quod fieri nequeat suppressio & unio Archidiaconatus, dum hæc dignitas non habet vocem in Capitulo, nec redditus participat de mensa Capitulari, sed solum stallum in choro, prout *S. Congreg. apud Eundem l. cit.*

7. Sextò, quod vi hujus decreti suppressere nequeat Dignitates, cum Concilium loquatur de simplicibus & præbendis tantum. Eadem Congregatio apud Eundem; quamvis contrarium teneat *Garc. p. 12. c. 2. n. 3. & 4.* *Corrad. l. cit. n. 90.* nempe quod Episcopus possit etiam suppressere dignitatem & officium, ejus fructus applicando & distribuendo inter singulos Canonicos. Idque, etiam si dignitas illa erecta esset auctoritate Apostolica, ad sitque decretum irritans, dum ex post diminutio illa redditum accessisset. *Garc. l. cit.*

8. Septimò, quod, ut dictum, per consensum Capituli intelligatur consensus Capituli illius Ecclesiæ, in qua fit suppressio.

9. Octavò, quod non possit Episcopus procedere ad extinctionem præbendarum, priusquam tentata fuerit alia via subveniendi tenuitati præbendarum, aut distributionum, nempe per unionem aliquot simplicium, & constet, id fieri non potuisse. *Castrop. l. cit. n. 3.* *Ventrigl. l. cit. §. 1. n. 20.* juxta dicta à nobis paulò ante ex iisdem.

10. Nonò, quod, ut præbendæ aliquæ supprimi possint pro augendis distributionibus quotidianis, oporteat fructus præbendarum talis Ecclesiæ esse ita tenues, ut ex illis nequaquam tertia pars pro quotidianis distributionibus deduci possit; aliàs enim, si ita tenues non sint, sed dictam deductionem pariantur, ea faciendæ, pro ut mandat *Trident. sess. 21. c. 3.* omiis suppressio aliquot præbendarum. *Castrop. loc. cit.*

11. Decimò, quod, sicut, ut validæ sint uniones factæ etiam seminaris de reservatis Papa, necesse est, eas factas antequam vacent ea beneficia, idem similiter

militer dicendum sit de suppressionibus factis ex causa tenuitatis præbendarum. S. Congregat. apud Galliam. uti idem tradit Corrad. *cit. c. 8. n. 95.* ubi, quoddam licet Episcopus ex dicta causa huiusmodi suppressiones facere possit, id tamen intelligendum, modò tales suppressiones faciat de beneficiis non vacantibus in mensibus reservatis Papæ; quia etiam si supprimat beneficia, ut subveniat tenuitati Canonici; non tamen id ei permittitur in præiudicium Sedis Apostolicæ, prout declaravit S. Congregat. 19. Nov. 1619, teste Barbof. in *Collectan. v. Canonici. fol. 97.*

12. Undecimò, quoddam Concilium non concedat Episcopo facultatem supprimendi beneficia seu præbendas, ut uniantur, seu eorum fructus applicentur mensæ Capituli, multòque minus mensæ suæ, sed singulis præbendis tenuibus singulorum Capitularium. Castrop. *loc. cit.* citans Gonz. *gl. 37. n. 25.* Azor. *p. 2. l. 6. c. 30. q. 15.* Barbof. *de pot. Ep. alleg. 67. n. 9. & 10.* uti etiam alias nunquam potest Episcopus supprimere beneficia, cedente suppressione in favorem sui; cum in re seu factò proprio, & sibi utiliauctoritatem præstare nequeat. Corrad. *cit. n. 54.* in fine. Castrop. *l. c.* juxta Clem. *si una. de reb. Eccl. non alien.* vide dicta hoc in puncto de unione.

13. Duodecimò, quoddam etiam, dum numerus præbendarum in aliqua Ecclesia à Sede Apostolica approbatus confirmatusque fuit, adhuc possit Episcopus ex dicta causa facere suppressionem præbendarum, & sic minuere huiusce numerum cum consensu Capituli, dum post huiusmodi confirmationem Apostolicam fructus præbendarum notabiliter diminuti sunt, non secus ac illum numerum augere potest, dum post dictam confirmationem fructus notabiliter excreverunt, eò quod confirmatio illa intelligatur rebus in eodem statu permanentibus, in quo casu utriusque id non poterit Episcopus. Corrad. *loc. cit. n. 69.* Garc. *p. 12. c. 1. n. 4.* Castrop. *loc. cit. n. 5.* Azor. *loc. cit. q. 13.* citantes Abb. in *c. cum accessissent. n. 4.* Felin. *ibidem. n. 17.* Proceditque id ipsum, etiam si confirmatio illa Apostolica continuisset decretum irritans, non secus ac eo decreto non obstante excreverunt fructibus, numerus ille confirmatus à Papa augeri potest. AA. *ibidem.* E. contra verò fructibus præbendarum post dictam confirmationem non diminutis, numerus earum, seu Canonorum & ministrorum in Ecclesia statutus minui non potest suppressione; quia Ordinarius, etiam cum consensu Capituli nequit derogare confirmationi Apostolicæ. AA. *ibidem.* Idque etiam, si non adesset decretum irritans. Garc. *loc. cit. n. 8.* Corrad. *cit. n. 69.* Quin etiam, ut Castrop. fructibus etiam non excreverunt post dictam confirmationem, augeri possit ille numerus, ubi non adesset in dicta confirmatione decretum irritans; eò quod confirmatio Apostolica, ne augeatur numerus, inducta est in favorem Canonorum, cui ipsi cedere possunt: ètque utilius Ecclesiæ regulariter, ut numerus præbendarum augeatur, secus ac accidit in diminutione numeri.

14. Decimo tertio, quod hæc suppressio fieri debeat sine præiudicio obtinentium supprimenda, sicut dictum de unione, adeoque ea quidem fieri possit iis viventibus, sed non fortiri effectum ante cessum, vel decessum eorum.

15. Decimo quarto, quod hoc decretum locum

non habeat in suppressionibus ad tempus, sed perpetuis, ut censuit S. Congregat. apud Collemar. *l. 16.* Respondeo secundo: Potest Episcopus in vim aliorum decretorum Tridentini, de quibus supra, ubi de unionibus vel etiam de iure communi in omnibus illis casibus supprimere beneficia, in quibus ea unire potest accessorie; quippe illa unio non fit sine suppressione, & suppressionis huius, ut dictum ex Lott. est unio. Atque ita supprimere potest, ut fructus applicentur Seminario, aut etiam fabricæ Ecclesiæ, alterive loco pio. Castrop. *loc. cit. n. 3.* Azor. *p. 2. l. 6. c. 30. q. ult.* vel etiam supprimere, ubi nimia multitudo beneficiorum, & beneficiorum gignit confusionem, absque eo, quòd reditus diminuti sunt, ut vidimus supra, ubi de causa suppressionis ex Lott. Sic quoque licet vi *cit. c. 15.* Trid. non possit extinguere præbendas in aliis Ecclesiis, quàm Cathedralibus, aut Collegiatis insignibus, ad augendum distributiones, poterit tamen id aliunde, exigente augmento (intellige necessario) cultus divini. Sic etiam supprimuntur ab eo beneficia, dum eius auctoritate destruitur Ecclesiæ unà cum redditibus. Garc. *loc. cit. n. 14.* Ex quibus autem causis dari possit destructio hæc Ecclesiarum, vide apud Gonz. *gl. 5. §. 7. à n. 147.* Supprimere verò non potest Episcopus Parochialem, ut ea convertatur in Collegiatam; uti nec in similibus casibus erectionum, seu ad effectum erectionis alterius, intellige, Ecclesiæ, vel dignitatis, quæ ipse creare non potest. Corrad. *loc. cit. n. 70.* Porò formulam faciendæ suppressionis in casibus *cit. c. 15. Trid.* vide apud eundem Corrad. *loc. cit. n. 77.* Illud quoque observandum ex eodem *n. 20.* quòd etsi Episcopus, etiam ex vi dicti Concilii Trid. & in casibus ibi expressis possit supprimere, quia tamen sapienter occurrit, huiusmodi suppressiones ab eo factas legitime facillimo negotio inficiari, ad Papam solere haberi recursum pro illarum maiore subsistentia. Unde, ut idem *n. 92.* in praxi servatur, ut, cum de huiusmodi suppressionum validitate quoquo modo hæsitatur, vel illa petantur à principio à Papa, vel jam ordinariâ auctoritate facta à Papa confirmantur.

Quæstio 973. An aliis Episcopo Inferioribus competat facultas supprimendi?

1. Respondeo primò: In casu, & causa supprimendi expressis à Trid. *c. 15. sess. 24.* nulli, præterquam Episcopi conceditur ea facultas. Castrop. *cit. §. 9. n. 2.* ubi, quòd in dicto Tridentini decreto comprehenditur nomine Episcopi solus Episcopus. Unde jam Abbati, etiam exempto, & habenti jurisdictionem ordinariam, ac quasi Episcopalem, non licet cum consensu sui Capituli præbendarum numerum, etiam ubi præbendæ adeo tenues sunt, in distributiones quotidianas infumendum diminuere, seu supprimere. Castrop. *loc. cit.* citans Barbof. *ad cit. loc. Trid. n. 2. & 5.* qui sic decisum dicit à S. Congregat. uti quoque eandem declarationem refert Galliam. *loc. cit.* Neque id licebit Capitulo sede vacante, juxta ejusdem Congregat. declarationem apud Galliam. *loc. cit.*

2. Respondeo secundo: Poterunt tamen Prælati illi facere in Ecclesiis aliis suppressiones eorum beneficiorum, quæ unire possunt unione accessionis, cum ea secum trahat hæc suppressio.